

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

MEN SCHRIFT IN

Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 25 JANUARIJ.

ONDERSCHRIJVINGEN voor het pauselijk leger.

De personen die verlangen deel te nemen aan de onderschrijvingen, zijn verzocht ons hunne giften in de loop dezer week te doen toekomen. Onze lijst zal toekomend zaterdag gesloten worden.

Europa in het begin van 1868.

Reeds bij den aanvang van 1868 ziet men de vorsten en volkeren van Europa blijkbaar gebukt onder den last van eenen zeer zwaren arbeid. In de groote staatsverhouding van ons werelddeel heerscht eene verwarring waaraan geen uitkomst of geen einde te ontdekken is. Laat ons een vluchtigen blik in dien warboel werpen.

Engeland verkeert in grooten angst en dreigend gevaar ten gevolge van de koortsachtige opgewondenheid van de Fenians en van de Ieren. Buskruit ontploffingen, moord en brandstichting hebben overal op eene ongehoorde wijs plaats. Dit is ontegenzeggelijk allertreurigst, doch de Engelschen zijn er zelf de schuld van. Den storm dien zij in andere landen en namelijk in Italië hebben gezaaid oogsten zij nu in hun eigen land.

Frankrijk is niets anders dan een groot kamp vol soldaten en kanonnen; men is klaar om den oorlog te beginnen en de legercorpsen wachten alleen op het signaal om vooruit te trekken. Napoleon verkeert op dit oogenblik in de grootste verlegenheid. Dit blijkt duidelijk uit al hetgeen men hoort en ziet; eene stoute hand heeft geweldige trekken door zijne rekening gehaald, en al hetgeen hij tot stand gebracht heeft, groeit hem nu over het hoofd. In de fransche kamer heerscht eene aan waanzin grenzende opgewondenheid; men spreekt van niets anders dan van versterkingen van het leger; zonder mededoogen vallen de voornaamste woordvoerders van de linkerzijde Napoleon, zijne regering en zijne mislukte plannen aan.

In dien tusschentijd zit te Berlijn de geslepen Pruisische generaal von Moltke op de triboun; hij slaat met arendsogen alles gade en luistert met opene ooren naar de verwijten die men aan andere regeringen doet; niets ontgaat de aandacht van von Moltke, die

genoeg bewijzen heeft gegeven dat hij van de omstandigheden partij weet te trekken. Zijn ambtgenoot, de generaal en minister van oorlog von Roon, begeeft zich middelwyl, onder voorwendsel van herstel zijner geschokte gezondheid, naar het zuidelijk gedeelte van Frankrijk en naar Italië.

Italië gelijkt op een heksenketel vol vuur en vuilnis; de vuurspuwende berg Vesuvius zou nergens ter wereld beter kunnen zijn gelegen dan in dit in leugen en bedrog, schurkerij en ellende eenig koninkrijk op Gods aardbodem.

In Oostenrijk heerscht nog grooter wanorde en verwarring, hoewel de verzoening met Hongarije eindelijk tot stand is gekomen en sedert den 21 december kracht van wet gekregen. Tot ongeluk van Oostenrijk zijn de godsdienstige vraagstukken weer op het tapijt gebracht en in behandeling genomen, de storm tegen het concordaat is aan alle zijden geregeld en nieuwe vijandige bewegingen kunnen niet lang meer uitgesteld worden.

In Pruisen is het huis voor den Noord-Duitschen bond gereed en het kan ieder oogenblik worden tot woning genomen, maar het is door de bouwmeesters in den Rijksdag en in de Kamer met zoo veel overhaasting opgetrokken dat er reeds van nu af eene onzeggelijke legermacht noodig is om het te beschermen. Tot heden toe is alles nog al ru-tig, maar men vindt toch dat men duur gelooft is. De uitnodiging tot het betrekken van dat reusachtig huis hangt alleen van die hooge huur voor de Zuid-Duitsche staten af; Wurtemberg en Beieren zouden liever voor het oogenblik geene Kamers bespreken; Baden zou wel willen onder dak komen, terwijl Hessen Darmstadt de voorkeur geeft aan zijnen tegenwoordigen toestand, met den eenen voet in het Noord-Duitsche Huis en met den andere er buiten, zoolat het in tijd van nood spoedig een goed heenkomen zou kunnen zoeken.

Polen moet uit de rei der landen en volkeren verdwijnen. Het is nu zoo verslagen en vertrappt dat het geen spier meer beweegt, en niettegenstaande smeuelt en ontgleit het vuur onder asch en pijnhoopen.

Rusland heeft zich hersteld, het staat van hoofd tot voet gereed en trekt het zwaard reeds uit de schede om eenen doodelijken slag toe te brengen aan Turkije en waarschijnlijk ook aan Oostenrijk. Op dezen oogenblik zijn de Russische gezanten uit die landen waarop

men het gemunt heeft, (Frankrijk, Oostenrijk en Turkije) naar St' Petersburg vertrokken om daar de hooge raadsvergadering bij te wonen; ook Italië wordt er bij de haren bijgetrokken. Tegen het voorjaar zal men wel vernemen wat nu in het diepst geheim wordt gesmeed. Daarbij moet men wel in het oog houden dat Bismark geen vijand van Rusland is.

In Turkije draagt Rusland steeds zorg dat Candia in beweging blijft, terwijl Servië den zieken man iederen dag nieuwe onaangenaamheden berokkent.

De andere kleine staten, België, Holland, Denemarken, Wurtemberg, Beieren, en Baden weten nog niet juist waar zij gelooft zijn en hoe het met hen zal afloopen.

In alle landen klimmen de schulden al hooger en hooger, de zaken verkeeren in eenen kwijnenden toestand of staan geheel stil; overal ontbreekt vertrouwen. Angst en schrik voor de toekomst drukt met de zwaarte der Alpen op Europa dat in een strijdvaardig legerkamp is veranderd. Trouw geloof en godsvrucht kunnen zich niet dan met de uiterste inspanning staande houden en hebben overal geweldige aanrandingen te verduren. Doch de magt van den godsdienst met hare uitstekende bedienaren, de Katholieke Kerk met haar moedig hoofd, Z. H. Pius IX, veroorzaken aan de vrijanden van den godsdienst groote teleurstelling en noodzaken hen onophoudelijk hunne kracht in te spannen tot bereiking hunner boosaardige oogmerken, en indien zij hunne woeste aanvallen op de Kerk niet bij tijds staken zullen zij even als vele anderen hunnen hoogmoedigen kop tegen de eenwigdurende rots van den H. Petrus kapot stooten, dan zal hunne trotsche euvelmoedigheid beschaamd en voorbeeldig gestraft worden.

Wij herhalen het: het nieuwe jaar is onder bedenkelijke voortekenen begonnen, nergens ziet men eene verblijdende lichtstraal, overal is het even donker en zorgwekkend. De staatsmannen hebben waarschijnlijk reeds overgelegd welke gedaante zij in het jaar 1868 aan landen en volkeren zullen geven, wat zij op bouwen en afbreken zullen. Daar zij echter den Opperheer van al het geschapen bij het beramen hunner plannen gewoonlijk buiten het spel laten, zullen zij zich ook moeten laten welgevallen dat de zaken gaan zoo als het God wel en toelaat.

Kamer.

De beraadslaging over de krijgsherinrichting duurt in de Kamer voort.

Zoo als wij het reeds verleden donderdag gezegd hebben, heeft onze achtbare vertegenwoordiger M. Julliot in de Kamer de overdevene militaire lasten bestreden er bijvoegende dat hij tegen de voorstellen van het gouvernement zou stemmen.

De denkwijze van M. Julliot stemt onder alle opzichten overeen met die der inwoners van Limburg. Onze gansche limburgsche bevolking is vijandig aan de verzwaring der militie lasten en M. Julliot heeft de voldoening van te zeggen dat hij in de Kamer de ware tolk zijner lastgevers geweest is.

Het spijt ons te moeten zeggen dat M. Thonissen, een ander afgevaardigde van onze provincie die op zijne beurt het woord gevoerd heeft, zich ten volle gunstig getoond heeft aan de projecten van krijgsherinrichting.

De representant van Hasselt heeft zich gegrond op de geschiedenis van ons vaderland, in vroeger tijd, en op de hedendaagsche geschiedenis van Europa, om te bewijzen dat België, een onzijdige Staat, een groot leger en een sterk fort hebben moet Zijne rebevoering, en dit verwordt ons grootelijks, is evenwel vol tegenstrijdigheden, van welke wij er hier in der haast eenigen zullen aanduiden.

De heer Thonissen vreest dat, bij eene botsing tusschen Frankrijk en Duitschland, eene van beide Mogendheden den weg over België nemen zou, om de andere te bereiken, en ons land militairlijk te bezetten. Maar e-nige regelen verder zegt hij, dat eene Mogendheid zich wel wachten zoude zoo iets te doen, « zooveel te meer, daar wij bondgenooten zouden hebben, » en omdat de vijand zich in de noodzakelijkheid bevinden zou om van stad tot stad, van kanton tot kanton, eene bezetting te laten!

« Holland zelf (gaat de heer Thonissen voort) « waar de finantiën altijd zoo wilselijk beheerd » geworden zijn, heeft, met het laatste weont- » werp op de legerinrichting, het jaarlijksch » contingent op 14,000 man gebracht, hetgeen, » voor België 20,000 man zou bedragen. Nu, » wij vragen er maar 12,000. »

De heer Thonissen maakt eene valsche rede- neering. Holland heeft niet alleen een landleger, maar eene groote vloot en groote overzeesche koloniën, die jaarlijks verscheidene miljoenen winst aan het moederland opleveren. Er is dus volstrekt geene vergelijking te maken tusschen dat zoo bloeiend en voorspoedig rijk en België, dat, buiten zijn nederig grondgebied, geenen enkelen man onder wapens houden moet. Daarbij is Holland niet onzijdig, gelijk ons land; aldaar moet men inderdaad gewapend zijn tegen eene onverhoedschen aanval.

NIEUWJAARSBEELDEN.

NAAR HET HOOGDUITSCH.

De eerste januarij is een belangrijke dag; hij stemt ons tot ernstige overdenkingen van het verledene en hoopvolle verwachtingen der toekomst, die sóór ons ligt, voor ons oog onzichtbaar blijft.

Volg mij in uwe gedachten waarde lezer, door de straten van uwe of mijne woonplaats, het maakt weinig verschil, de geschiedte tafereelen zullen wij overal terugvinden. Volg mij door de straten en steegjes, tot daar waar de laatste woningen staan, zien wij omhoog naar de vensters, waarachter zich eene menigte lieden beweegt; het gejubel klinkt ons uit die woningen tegen; het is warm en koesterend daarbinnen; tranen van vreugde en geluk blinken in de oogen der bezoekers en de prachtige spiegels kaatsen die vele vrolijke aangezichten vertienvoudigd terug. Maar zien wij ook naar die meer armoedige venstertjes, waarachter geen gloed en warmte is, waar koude en ontbering, ziekte en smart heerschen; daar speelt geen lach der vreugde om den mond der bewoners; daar slaat geen engel der liefde zijne wieken uit, om de kinderen des geluks te streelen en te verblijden.

En toch, Hij, in wiens hand de macht is om den tijdstroom in zijne vaart te stuiten, hoort de zuchten en ziet de tranen van hen, die in leed en droefheid den nieuwjarsdag tegenblikken; Hij bereidt hen daarentegen een feestdag, omdat het de zijnen zijn die het zwaarste beproefd worden. Soms zendt hij er engelen der weldadigheid heen, om de ontbering te zien en de tranen des kommers te droogen; dan strekken zij de handen uit, en geven mildeljk, en heelen met bunnen balsem der verkwikking de wonden, die leed en ellende hen toebrechten.

I.

Jufvrouw Alida komt haastig de voorkamer

binnen: zij werpt hand en mantille op den sofa; hare wangen gloeien van drift. Aan de deur staat eene arme vrouw, wier gelaatstreken ziekte en gebrek te kennen geven: Bij het venster zit Alida's jongere zuster Beata, vlijtig aan een borduurwerk.

— Is dat loopen! roept Alida; zij werpt zich op eenen stoel en keert zich tot de arme vrouw, die hare terugkomst schijnt af te wachten, met de woorden: « wat wilt gij? »

— Ik ben zoo vrij, jufvrouw, antwoordt de behoeftige weemoedig, om u te verzoeken, dezen brief eens in te zien, de doctor heeft hem voor mij opgesteld; ik hoop dat uwe handteekening er bijgevoegd moge worden, dan kan ik wellicht, als de andere dames uw voorbeeld volgen, eenige ondersteuning van het hulpgenootschap bekomen.

— Daar heb ik nu geenen tijd voor, vrouwe; moet ge daar op nieuwjarsdag mede komen? Kom binnen eenige dagen terug. — Alida wendt zich tot hare zuster. — Ik weet niet waar mij het hoofd staat, Beata, begrijp eens, de nicht van Ravenhorst komt heden over; zij blijft eenige dagen hier, lastig zoo op eens; nu moeten wij zorgen haar goed te ontvangen, anders wordt zij boos. Het ongelukkigste van alles is dat tante Betsy ook weer beter wordt; nu dien ik de beloofde pantoffels wel gered te maken, ik had ze reeds ter zijde geworpen. De hemel weet hoe ik klaa kom; ik ben een recht geplaaigd schepsel!

Bij deze woorden werpt zij de half voleindigde pantoffels over de tafel heen en hare gelaatstreken drukken eene bepaalde onwilligheid uit, zoodat er aan geen borduren te denken valt.

— Wanneer gij gedaan hadt als ik, antwoordt de blonze Beata, zonder van haren arbeid op te zien, en vroeger begonnen, dan waart gij nu gered geweest; doch bals, comédie en concerten hadden bij u den voorrang.

— Staat gij daar nog? roept Alida gramstorig, en door het verwijt van hare zuster nog ongevoeliger gemaakt, de behoeftige vrouw toe; ik heb u immers gezegd dat ik geenen tijd heb!

— Mijn goede freule, het is Nieuwjarsdag; ik wenschte gaarne voor mijne kinderen iets verwarmends te koop.

— Ach, of uwe kinderen heden of morgen krijgen, dat is wel hetzelfde; speelgoed en lekkernijen komen over eenige dagen nog vroeg genoeg.

— Geen speelgoed, waarde freule, zegt de arme moeder, zaken van de grootste behoefte vorderen, dat ik u voor mijne kinderen dezen dienst afsmek; warme kleederen en voedsel komen beter te pas.

— Maar ik heb u reeds gezegd dat mij het hoofd omloopt, straks krijgt ik een visiet, houd mij dus met uwe jermieden niet op; ik heb geen tijd om uwen aanbevelingsbrief te lezen; kom dus later.

— Als ik uwe handteekening mis, zullen de bestuurders mis afwijken; gij weet freule, de dames zijn daarin zeer streng.

Vernieuwde grampschap kleurt de wangen van Alida; Beata staat op, legt naald en vingerhoed op het borduurraam en zegt tot de arme vrouw: Volg mij.

Zij treden in het vertrek: Beata zet zich voor de secretaire, doorziet vluchtig het papier, en zet er Alida's handteekening op; daarna drukt zij de droeve moeder, die, door Alida's hardheid getroffen, hare niet weerhouden kan, een geldstuk in de hand, en zegt: Koop uwe kinderen een nieuwjarsgeschenk en ga.

De dankbetuiging de vrouw ontvluchtend, snelt zij naar de andere kamer en zet zich weer aan haar borduurwerk.

— Gij speelt toch altijd de domme goedwillige, roept Alida; dat bedelvolk is slechts op de wereld om ons te plagen!

Beata zwijgt en borduurt iverig voort.

In eene nette kamer zit, bij eene lamp, een schoon achttienjarig meisje; het bruinlokkig haar daalt in dichte vlechten op hare blanke schouders, hare oogen zijn onafgebroken op haren arbeid

gericht. De moeder loopt in drukke bedrijvigheid af en aan. Wanneer zij de kamer verlaat, haalt Sophia met de gauwte uit de schuif der tafel eene nog onafgewerkte goldbeurs van blauwe zijde en breidt er eenige steken aan. Zoodra echter de vlijtige moeder de kamer binnentreedt, wordt de beurs haastig in de schuif geworpen en Sophia haast voort aan eenen kanten kraag, als had zij haren arbeid geen oogenblik gestaakt.

Op 't eenvoudig goldbeursje zijn intusschen in vluchte trekken twee letters zichtbaar geworden, eene J en S. Op de tafel ligt in netten band een deel van Schiller's gedichten; op den rug van dit boek leest men den naam Julius Swart.

Wanneer Sophia, zoolang hare moeder in hot vertrek is, de oogen van haren arbeid opheft, dan slaat zij de eene of andere bladzijde van 't boek open en leest eenige regelen; daarna werkt zij weder iverig aan haren kanten halskraag.

Julius Swart is een schoon en slank man van drie en twintig jaren.

De moeder is nogmaals in hare keuken gegaan, en weder komt de blauwe beurs uit de schuif te voorschijn; zij wordt door eenige steken ver-groot.

Op de vensterbank staat een kleine beker, waarin eenige takjes myrte- en oranjebladen met een roosachtig lintje te zamen gebonden, te pronk staan. Sophia brengt de takjes onder den neus, verkruist zich aan de deur en drukt ze daarna onwillekeurig aan hare lippen.

De moeder treedt weder binnen en de beurs is in een oogwenk verdwenen.

— Gij hebt toch niets vergeten? vraagt de oude, en zet zich tegenover hare dochter.

— Alles is gereed, antwoordt Sophia; de wollen kousen voor de oude zieke vrouw, de wanten voor den armen Godfried en de hemdjes voor het kleinste kind van den houthakker. Slechts deze kraag voor Lena is nog niet gereed. Dit zullen dus onze nieuwjarsgiften zijn, lieve moeder. Voor u heb ik, eilaas! niets; gij hebt het mij verboden, en noemt het zotheid; anders